ה.

מגילה בזמנה – לרב נקראת ביחיד ולרב אסי בעשרה.[1]
רב עצמו חשש והחמיר על עצמו כרב אסי.[2]
מגילה שלא בזמנה – לכו"ע בעשרה. והיינו בני כפרים שמקדימין ליום הכניסה.
וה"ה עיירות כשחל י"ד בשבת ומקדימין לערב שבת.[3]

י"ד שחל בשבת – פסק רב כמתניתין דעיירות בע"ש ודלא כרבי דס"ל ביום הכניסה.

עיר שאין בה עשרה בטלנין – נידון ככפר. בטלנין, היינו בבית הכנסת.[4]
כפרים - מקדימים ליום הכניסה וכנ"ל.
ביום ההקדמה - נותנין מתנות לאביונים, אבל מותרין בהספד ותענית.[5]
במקום שאין נכנסין בשני וחמישי – לר' יהודה קוראין בזמנה.

זמני מגילה – מקדימין ולא מאחרין.[6]

עצי כהנים והעם שחל זמנם בשבת[7] – מאחרין ולא מקדימין.[8]
תשעה באב שחל בשבת – נדחה ליום ראשון.[9]
להלן מובא דרבי ביקש לבטלו לגמרי באופן זה, ולא הודו לו חכמים.

יו"ט שחל בשבת – שלמי חגיגה נדחין. ואין להקדימן. (וכ"ש עולת ראייה).
ואפשר להביאם; בפסח עד סוף פסח, בעצרת עוד ו' ימים לאחר עצרת, ובסוכות עד סוף שמיני עצרת.
יו"ט שחל בחול – לב"ה מביאין עולת ראיה וסומכין, לב"ש אין מביאין כלל.[10]
שלמי חגיגה, לב"ש מביאין ולא סומכין, לב"ה מביאין וסומכין.

הקהל – במוצאי יו"ט אחרון[11] דסוכות בשנה שלאחר שביעית, המלך קורא בעזרה במשנה תורה, ויושב על בימה של עץ, ונקהלין אנשים נשים וטף.
מוצאי יו"ט שחל בליל שבת – אין הקהל בזמנו משום דאין בונין הבימה[12]. ומאחרין ולא מקדימין.

שנה – נמנית על ידי חדשים ולא על ידי ימים.
נפ"מ; הנודר לשנה בא' ניסן, אסור עד א' ניסן לשנה הבאה.[13]

---

[1] רש"י פירש דאף לר"א ליכא איסורא, ומסתמא כוונתו דיצא יד"ח, אלא דמצוה בעשרה, ועל זה ג"כ פליג רב. ומתוס' משמע דלר"א לא יצא אלא דאין הלכה כמותו וכדלהלן.
[2] ואעפ"כ פסקו התוס' כרב דא"צ עשרה ואף מברך היחיד עליה.
[3] כן מוכח בסוגיא, היות שאנשי כנה"ג תקנו בשבת, וחכמים שאחריהם אסרו משום דרבה, חשיב שלא בזמנה. ובאמת זה צ"ב לפי מה שפירש"י טעם דזמנה קיל לרב משום דהנס מתפרסם באותו היום על ידי הכל, לכ' לגדר זה היה צריך להיחשב זמנה. וקביעות זו של י"ד בשבת אין אצלינו, אבל עדיין נפ"מ לדינא כשחל ט"ו בשבת ומוקפין מקדימין לע"ש, דיצטרכו להקפיד על עשרה, ולרוה"פ היינו לעיכובא. וצ"ב.
[4] ועי' רש"י דפרנסתן על הציבור כדי שיהיו בבית הכנסת. ומשמע ברש"י לעיל ג: דסגי שיהיו בעת התפילות שחרית וערבית. ורש"י ב"ק פי' דמלבד התפילות עליהם לעסוק בצרכי הציבור, ומשמע דמשועבדין לציבור כל היום.
[5] לשון המשנה לגבי מתנל"א אינו מבורר. ועכ"פ חיוב הסעודה והמשתה (וממילא גם משלו"מ) בי"ד.
[6] רש"י פירש על י"ד שחל בשבת. ולכ' צ"ב דאמרו בגמ' דהטעם ולא יעבור כתיב, והרי אם יקבעוהו ביום ראשון עדיין לא עברו את ט"ו. ולו"ד רש"י היה אפ' לפרש דהיינו על הקדמה ליום הכניסה שלפניו ולא איחור ליום הכניסה שאחריו. ודוק. ולכה"פ היה לו לפרש על ט"ו שחל בשבת, (ונאמר דכיון דמוקפין לא מאחרין ה"ה ל"פ עיירות ממוקפין).
[7] משפחות שקבוע להם זמן לנדב עצים ומביאין קרבן. רש"י.
[8] הטעם לא נתפרש להדיא וכ' רש"י דטעמם כחגיגה והקהל משום דאכתי לא מטא זימנייהו.
[9] וה"ה יז בתמוז או עשרה בטבת שחל בשבת, ורק נקט ת"ב, דהנך אם לא רצו אין מתענין כלל. רש"י. וטעמא דאין מקדימין משום דאקדומי פורענותא ל"מ.
[10] כלול בזה פלוגתא דלב"ה בעינן תיכף לסמיכה שחיטה משא"כ לב"ש. לסמוך שלא במקום מצוה, אסור משום שבות לכו"ע. ולב"ש אם חל יו"ט בערב שבת, נדחין העולות עד יום ראשון.
[11] רש"י. ומביאין בהערה עה"ג די"ג מוצאי יו"ט ראשון.
[12] ואין לבנותה מערב יו"ט דממעט מקום הפנוי שבעזרה.
[13] ואין מתחשבין שחסר יא יום לשנת החמה, או שחיסרנו בשנה זו יותר מהרגיל. רש"י.

חדש - נמנה על ידי ימים ולא על ידי שעות.
נפ"מ; האומר ה"ז גיטך אם לא באתי חדש, עבר חדש חסר, ה"ז גט.[14]

ה:
יז בתמוז – מותר ברחיצה.[15]
תשעה באב – ס"ד דר"א משום ר"ח דרצה רבי לבטלו.[16]
ומסקינן דרצה לבטל רק ת"ב נדחה, וגם בזה לא הודו לו.

פורים – אסור בהספד[17] ותענית. ואפילו בני עיירות בט"ו ומוקפין בי"ד.
מלאכה – של זה בזה, מותר.
ביומו – לתי' א' בסוגיא, אסור. (ורבי עשה מלאכה לא ביומו).[18]
לרבה בריה דרבא מותר, ויש שנהגו איסור[19], ונטיעה של שמחה מותר אף במקום שנהגו.
רבי שנטע נטיעה לתי' ב' ביומו – או שלא נהגו במקומו או שהיה של שמחה.

עברו י"ג תעניות ולא נענו – ממעטין במשא ומתן[20], בנין של שמחה, נטיעה של שמחה, אירוסין[21] ונישואין.

טבריא – מוקפת מימות יהושע אבל ימה חומתה.
לגבי בתי ערי חומה, אין לה דין עיר חומה.[22]
לגבי מגילה, לרבי (לת"א) הוי מוקפת, לחזקיה ספק, וקרא בשני הימים.

הוצל – לל"ק ספק לרב אסי וקרא בשני הימים.
לל"ב הוצל דבית בנימין הויא מוקפת מימות יהושע.

---

[14] אע"ג דחסר י"ב שעות להשלמת חדש לבנה אמיתי.
[15] וה"ה שאר תעניות חוץ מת"ב, וה"ה שאר עינויים.
[16] וכ' תוס' דהיינו לבטל חומרתו על שאר תעניות או לקובעו בעשירי.
[17] ואין נופלין על פניהם, אבל אבילות רח"ל נוהג. תוס' בשם תשובת רש"י.
[18] לתי' זה צ"ל דהכריע דטבריא בט"ו ועשה מלאכה בי"ד.
[19] והוי דברים המותרים ואחרים נהגו בהן איסור, לא מתוך טעות, שאין להתיר. ולכן רב לייט למאן דעבר על המנהג שלא יראה סימן ברכה.
[20] של שמחה. תוס'.
[21] וגרע בזה מת"ב שמארסין בו. וממעטין לגמרי בשמחה, שלא ששים כלל. תוס'.
[22] וכן אם בתיה חומתה.ולכ' גם בזה יש להסתפק לגבי מגילה, דאינה חומה אבל מוגנת. אמנם בזה גם לא מגולה, ויל"ע.